

[Statsministeren.]

at der jo i Forvejen er en Række Stater udenfor Kæden; der er vist allerede 4 af-rustede Lande her i Europa, og det er vist af yderst ringe Interesse, f. Eks. ved Siden af det afrustede Tyskland, hvad Danmark i saa Henseende maatte gøre. Denne Frygt for at bryde Kæden gælder besynderligt nok ogsaa kun for et eneste Omraade, den gælder kun, naar der er Tale om Rustningsvæsenet. Da Talen i de samme ærede Ordføreres Bemærkninger kom til at dreje sig om Konventioner angaaende Sikring af Arbejdernes Sundhed, af menneskelig Arbejdstid o. s. v., ja, saa generede det aldeles ikke, at Danmark brød ud af Kæden, tværtimod, begge de ærede Ordførere for Venstre og de Konservative var ikke blot rede til, men tilraadede alvorligt, at Danmark virkelig skulde bryde ud af denne internationale Kæde, naar det drejede sig om Arbejderbeskyttelse. — Var der nogen, der sagde „to Tunger“?

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal driver det paa Spalte 121 til at tale om de uansvarlige Forsamlinger, som i Folkeforbundet udarbejder Konventioner. Hvad mon det er for nogle? Det ærede Medlem har jo været Statsminister en Gang, han maa dog kende noget til disse uansvarlige Forsamlinger, der laver Konventioner. Jeg kender ikke noget saadant, i vor Regeringstid er det ikke uansvarlige Individuer, der er sendt til Genève, ikke fra Danmark i hvert Fald. De to Venstreregeringer, vi har haft siden 1919, har jo udsendt adskilligt flere Delegationer til Drøftelse af disse Ting, end vi andre har gjort, men de har dog forhaabentlig ikke udsendt uansvarlige Personer. I øvrigt ved jeg ikke, paa hvilken anden Maade saadanne Forhandlinger skulde kunne føres end gennem saadanne Delegationer. Man kan formentlig ikke kalde samtlige Europas Rigsdage sammen til Drøftelse af Konventionsspørgsmaalet; det maa vel foregaa gennem Udsendinge, der er behørigt instrueret af Ministeriet, og som handler i Overensstemmelse med de Retningslinier, som Ministeriet er Udtryk for, i Overensstemmelse med Vælgerflertallet, og som altsaa maa være dem, der bør gennemføres i de paagældende Rigsdage. Jeg mener derfor, at sender man Delegationer ud med Instruktion fra Regeringen i den ene eller

den anden Retning, og har disse Delegationer været med til sammen med andre Landes Delegationer at udforme Konventioner, og Konventionerne allerede for manges Vedkommende er ratificeret af en Række Stater, saa er det et Brud paa Kæden af den alleralvorligste Art, naar man ikke herfra vil respektere disse Afgørelser. Derimod sker der ikke mindste Brud paa Kæden ved, at Danmark indretter sin Grænsebevogtning og deslige efter sit Fordogtbefindende, thi om dette findes der ingen Konventioner, ingen Aftaler, ingen Forpligtelser af den Art, som der findes med Hensyn til at gennemføre den Arbejderbeskyttelse, om hvilken Staternes Repræsentanter er enedes.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger om Folkeforbundet, idet jeg forudsætter, at min Kollega Udenrigsministeren yderligere som den, der har haft mest med disse Sager at gøre, nærmere vil berøre dette Emne.

Ja, allerede af det, jeg har sagt, fremgaar det jo tydeligt, at de to ærede Ordførere for Venstre og de Konservative ikke har givet store Løfter om Medvirkning i den kommende Tids Arbejde. Venstres Ordfører har forsikret, at man i hans Parti vil holde fast ved Nedskaeringsideen, og vi vil fra vor Side med Tilfredshed vide, at vi er i Stand til at hindre Voldsomheder af den Art. Den konservative Ordfører lover os Kamp, Regeringen skal faa Lov at kæmpe, siger han, og saa hedder det: ofte vil Kampen blive haard, og til sidst: Udfaldet af Kampen er givet. Ja, det lyder jo slemt; vi skal ikke blot slaas, men vi skal ogsaa paa Forhaand vide, at Kampens Udfald er givet. Jeg maa formode, at det er Højres Sejr, der er det givne. Ja, saa langt jeg kan huske tilbage — og det er dog nogle Aar nu —, har vi haft Kamp med Højre og Højre med os; de Konservative har virkelig aldrig levet i Fredstilstand med Socialdemokratiet. Siden vort Partis Grundlæggelse har de Konservative anvendt alle de Midler, som til enhver Tid stod til Raadighed i denne Kamp; de har brugt Forbedringshus og Politifølgelser og Militærsabler, de har brugt økonomisk Forfølgelse, de har brugt Provisorier og privilegeret Valgret og Mindretalsstyre, de har overhovedet i deres Tjeneste taget alle de utiltalende Midler, som de ved hver Lejlighed